

Ще раз про свободу

Микола Руденко

Як соромно мені за себе —
За ті змарновані роки,
Коли вважав: земля і небо
Гульвісам служать залюбки.

Мене не мучило сумління
Ні наяву, ні серед сну —
Гадав: це право покоління,
Котре пройшло через війну.

Ночей і днів було не шкода —
Аби вино й товариші.
Гадав: оце ж і є свобода —
Свобода тіла і душі.

Хіба ж я знав, що затаврую
Цю бездуховність, як п'їтьму,
І до свободи проторую
Пекельний шлях через тюрму?

Чи думав я у день похмільний,
Що з серцем скоїться моїм:
По-справжньому я буду вільний
Лише у карцері сирім?

О так! Нехай тобі для руху
Нема ні простору, ні сил —
Зате прийшла Свобода Духу
І гордий змах духовних крил.

І ти летиш, змахнувши ними,
Де зорі блимають вночі.
Стають мізерними й смішними
Твої кати й наглядачі.

Відсунулись тюремні ґрати
Й від сонця сховане вікно.

Чи можна Всесвіт відібрати,
Якщо ти злився з ним водно?

Тобі відкрились виднокола,
Котрі ти у собі здобув.
Хто не спізнав цього ніколи,
Той вільним на землі не був.